

РЕШЕНИЕ

№ 622

гр. София, 31.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 18.01.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Павлова

ЧЛЕНОВЕ: Мартин Аврамов

Мария Попова

при участието на секретаря Даниела Иванова и при участието на
прокурора Балев, като разглежда дело номер **8096** по описа за **2012** година
докладвано от съдия Весела Павлова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от
Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона
за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], [населено място] срещу решение от
04.06.2012 г. по н.а.х.д. № 20683/2011 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 103
състав.

Касаторът твърди, че обжалваното решение е неправилно, като постановено при
нарушение на материалния закон - отменително основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от
НПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН. Поддържа, че неправилно СРС е приел, че не е
налице маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, като не са били отчетени
спецификите на случая. Твърди, че процесното трудово възнаграждение не е било
изплатено на работника поради обективна невъзможност, както и че от приложените
по преписката писмени доказателства и показанията на св. С. С. е установено, че на
05.07.2011 г. по банков път е изплатено възнаграждението, дължимо за м.05.2011 г. на
М. С. К.. Иска отмяната на обжалвания съдебен акт и постановяване на друг по
съществото на спора, с което да бъде отменено НП № 23-2303447 от 10.08.2011 г.,
издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда Софийска област”.

Ответната страна – Дирекция „Инспекция по труда” – Софийска област,
представявана от юрк. Н. изразява становище за неоснователност на касационната

жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София град, XIII касационен състав, като обсъди доводите на страните и извърши преценка на валидността, допустимостта и правилността на обжалваното решение, намира следното:

С обжалваното решение Софийски районен съд, Наказателно отделение, 103 състав е потвърдил НП № 23-2303447 от 10.08.2011 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда” – Софийска област, с което на [фирма] в качеството му на работодател на основание чл.416, ал. 5 вр. чл. 414, ал. 1 от Кодекса на труда му е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 2000 лева.

Съдът е приел, че при съставянето на АУАН и НП не са допуснати съществени процесуални нарушения на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Достигнал е до извода за законосъобразност на НП, като описаното в него нарушение на чл. 128, т. 2 от КТ е осъществено от [фирма] в качеството му на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ. Според СРС размерът на наложената имуществена санкция е в близък до минимално установения от закона размер и не са налице основания за изменението ѝ. Настоящият съдебен състав намира, че касационната жалба е подадена в срок от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е частично основателна.

Съгласно чл. 218, ал. 2 от АПК при осъществяване на касационен контрол по отношение на решенията на районните съдилища по ЗАНН касационната инстанция следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието с материалния закон. Не са налице основания, обуславящи недопустимост и нищожност на обжалваното решение.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, като във връзка с приложението на материалния закон съдът намира следното:

Фактите по делото се подкрепят от събраните доказателства. Съгласно АУАН и НП [фирма] в качеството си на работодател е нарушил задължението по чл.128, т. 2 от КТ, като не е изплатил в срок от 1 до 15 число на м.06.2011 г. дължимото на служителката М. С. К. на длъжност „офис координатор” трудово възнаграждение за м.05.2011 г. Този факт се потвърждава от приетата платежна ведомост за м.05.2011 г., в която липсва положен подпис от служителя.

Въпреки че СРС е кредитирал показанията на св. С., според които дължимото трудово възнаграждение не е било изплатено на служителката поради неявяването ѝ да го получи брой, както и поради факта, че е издадена заповед № 082 от 10.06.2011 г. за прекратяване на трудовото ѝ правоотношение, същият е приел за законосъобразно оспореното НП. Едновременно с това съдът не е отчел факта, че на 05.07.2011 г. (няколко дни след приключване на проверката и преди датата на издаване на НП) работодателят е заплатил възнаграждението за м.05.2011 г. на служителката М. К., за което е представен платежен документ. В съответствие с мотивите на Тълкувателно решение № 3 от 10.05.2011 г. по тълк.дело № 7/2010 г. на ОС на съдиите на Върховен административен съд и съобразно анализа на нормата на чл.415 в, ал. 1 от КТ касационната инстанция намира, че процесният случай разкрива белезите на маловажен случай, като е приложим привилегированият състав на чл.415 в, ал. 1 от КТ, която норма се явява специална по отношение на чл.28 от ЗАНН. Цитираната разпоредба е била действаща към датата на установяване на нарушението и към

датата на издаване на процесното НП. По смисъла на текста на специалния закон маловажно е нарушението, което може да бъде отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в Кодекса на труда, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители. В цитираната норма няма ограничение за прилагането ѝ спрямо различните състави на нарушения по КТ, като единственото ограничение е във връзка със съставите на нарушения, описани в чл.415в, ал. 2 от КТ, измежду които не попада нарушението по чл.414, ал. 1 от КТ.

В тази връзка след като от нарушението не са произтекли вредни последици за работниците и служителите (възнаграждението е било изплатено на служителката К., макар и със закъснение) и същото е отстранено незабавно след установяването му (пет дни след приключване на проверката и преди датата на издаване на НП), описаното в процесното НП административно нарушение представлява маловажен случай по смисъла на чл.415в, ал.1 от КТ. Това означава, че НП следва да бъде изменено относно размера на наложеното административно наказание. Нормата на чл.415в, ал.1 от КТ предвижда, че работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50 до 100 лв. Съобразно особеностите на конкретното нарушение касационната инстанция намира, че НП следва да бъде изменено относно размера на наложената на [фирма] имуществена санкция, като на основание чл.415в, ал.1 от КТ бъде определена имуществена санкция в размер на 100 лева.

Въз основа на гореизложеното като е достигнал до извода за законосъобразност на НП и не е приложил института по чл. 415 в, ал. 1 от КТ, Софийски районен съд е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено и бъде постановено друго по съществото на спора, с което бъде изменено НП относно размера на наложената имуществена санкция.

Водим от горното, Административен съд София град, XIII касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение от 04.06.2012 г. по н.а.х.д. № 20683/2011 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 103 състав, като вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ИЗМЕНЯ наказателно постановление № 23-2303447 от 10.08.2011 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда” – Софийска област, с което на [фирма] в качеството му на работодател на основание чл.416, ал. 5 вр. чл.414, ал. 1 от Кодекса на труда е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 2000 лева, в частта на размера на наложената санкция, като на основание чл. 415в от КТ определя имуществена санкция в размер на 100 лева.

Решението не подлежи на обжалване и протест .

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.